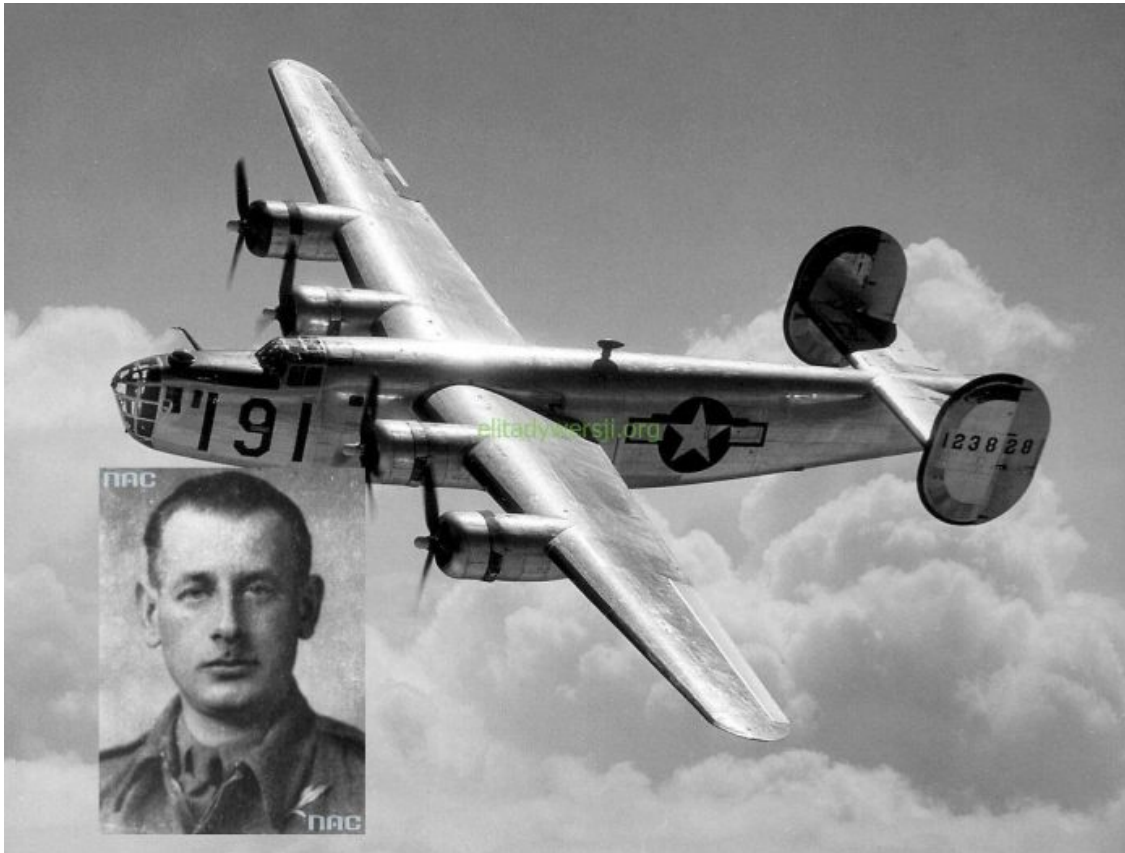

Bernard Bzdawka „cichociemny” z Orlinka

Sierpień 15, 2020

Mieszkaniec Orlinka – Bernard Bzdawka w czasie II wojny światowej wykazał się odwagą. Jako „cichociemny” powrócił do Polski, aby walczyć w szeregach AK. Był prześladowany przez władze komunistyczne.

14 sierpnia 1916 w Orlinku (powiat nakielski) urodził się Bernard Bzdawka – Cichociemny, żołnierz Armii Krajowej w służbie specjalnej. Ppor. cc Bernard Bzdawka ps. „Siekiera”, „Płotka”, ur. 14 sierpnia 1916 w Orlinku (powiat nakielski), zm. 4 września 1983 w Poznaniu – podporucznik, harcerz, oficer Wojska Polskiego, Armii Polskiej gen. Andersa, Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, Armii Krajowej, Okręgu Kraków AK, WiN, więzień sowieckich łagrów: Wilkowyszki, Juchnow, Ponoj, Juża (1939-1941), więzień UB (1945-1946), łącznościowiec, cichociemny.

Od 1923 uczył się w szkole powszechnej w Mroczy, od 1926 w Państwowym Gimnazjum im. Bolesława Krzywoustego w Nakle nad Notecią. W 1934 zdał egzamin dojrzałości. Działał w Związku Harcerstwa Polskiego, zastępowy w I Drużynie Harcerskiej im. Tadeusza Kościuszki w Nakle.

Od 1934 student historii i geografii na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Poznańskiego. W 1938 obronił dyplom magistra filozofii z prawem nauczania historii w szkołach średnich. Od listopada 1938 do czerwca 1939 nauczyciel geografii w państwowym gimnazjum mechanicznym w Białymstoku.

10 września 1939 powołany na dywizyjny kurs podchorążych rezerwy piechoty przy 77 Pułku Piechoty w Lidzie. 23 września wraz z Ośrodkiem Zapasowym 19 Dywizji Piechoty przekroczył granicę z Litwą, internowany do lipca 1940.

Po zajęciu Litwy przez wojska sowieckie zesłany do łagru Pawliszczew Bor. Po układzie Sikorski – Majski zwolniony. 27 sierpnia 1941 wstąpił do Armii Polskiej gen. Andersa, skierowany do Szkoły

Podchorążych 5 Kresowej Dywizji Piechoty, po jej ukończeniu 31 maja 1942 mianowany podchorążym.

Od 1 czerwca 1942 przydzielony do 7 kompanii 13 Pułku Piechoty 25 Dywizji Piechoty. Od sierpnia 1942 przydzielony do 1 kompanii 10 Batalionu Strzelców na Środkowym Wschodzie.

Zgłosił się do służby w Kraju. Przez Związek Południowej Afryki dotarł 1 lutego 1943 do Wielkiej Brytanii, przydzielony do Sekcji Dyspozycyjnej Sztabu Naczelnego Wodza. Przeszkolony ze specjalnością w radiotelegrafii. Awansowany na stopień kaprała 10 października 1943, na stopień podporucznika 1 marca 1944. Zaprzysiężony na rotę ZWZ-AK 6 lipca 1944, przydzielony do Oddziału VI (Specjalnego) Sztabu Naczelnego Wodza. Z Neapolu (Włochy) wraz z Cichociemnym Janem Matysko dotarł 31 lipca 1944 do Latiano nieopodal Brindisi.

Zrzucony do okupowanej Polski w nocy 22/23 listopada 1944 w sezonie operacyjnym „Odwet”, w operacji lotniczej „Kazik 1” (dowódca operacji: F/O Mikołaj Jarynicz, ekipa skoczków nr: LXII), z samolotu Liberator KG-994 „R” (1586 Eskadra PAF, załoga: pilot – F/L Stanisław Reymer-Krzywicki, pilot – F/O Mikołaj Paraśkiewicz / nawigator – F/O Mikołaj Jarynicz / radiotelegrafista – W/O Dionizy Budnicki / mechanik pokładowy – Sgt. J. Brzeziński / strzelec – P/O K. Granowski / despatcher – Sgt. Józef Bulik).

Start z lotniska Campo Casale nieopodal Brindisi, zrzut na placówkę odbiorczą „Wilga”, w okolicach miejscowości Szczawa, Mogielicy (Beskid Wyspowy), 24 km od Nowego Targu.

Razem z nim skoczyli: ppor. Przemysław Bystrzycki ps. Grzbiet, mjr Adam Mackus ps. Prosty, ppor. Stanisław Mazur ps. Limba, mjr Kazimierz Raszplewicz ps. Tatar 2, por. Marian Skowron ps. Olcha 2. Był to drugi lot tej ekipy, w poprzednim (18/19 listopada) nie można było wykonać zadania. Skoczkowie przerzucili 579 563 dolarów w banknotach oraz 7,2 tys. dolarów w złocie na potrzeby AK. Zrzucono także piętnaście zasobników oraz trzy paczki. Samolot szczęśliwie powrócił do bazy po locie trwającym 10 godzin 45 minut.

Po skoku w dyspozycji Komendy Okręgu Kraków AK, do połowy stycznia 1945 instruktor 2 kompanii 1 batalionu 1 Pułku Strzelców Podhalańskich AK. 13 stycznia 1945 jako dowódca sekcji granatników uczestniczył w walkach z Niemcami w rejonie Szczawy.

Po wojnie, od 1 maja 1945 w Poznaniu, księgowy w spółdzielni „Kupiec” pod fałszywym nazwiskiem Bernard Płotka.

26 listopada 1945 aresztowany przez Wojewódzki Urząd Bezpieczeństwa Publicznego w Poznaniu pod zarzutem przynależności do organizacji WiN. 5 lutego 1946 osadzony w więzieniu przy ul. Młyńskiej 1. Oskarżony o to, że od września 1945 roku: „(...) był członkiem nielegalnego związku „Wolność i Niezawisłość” mającego na celu obalenie demokratycznego ustroju Państwa Polskiego. Praca jego w związku „WiN” polegała na słuchaniu komunikatów radiostacji zagranicznej, które w zestawieniach tygodniowych oddawał „Piotrusiowi”. Jako członek byłego AK nie ujawnił się lecz posługiwał się dokumentami z czasów okupacji na fałszywe nazwisko Płotka Bernard do dnia aresztowania (...).”

Nie przyznał się do winy, podczas rozprawy 26 lipca 1946 przed Wojskowym Sądem Rejonowym w Poznaniu zeznał: odnośnie celów organizacji „WiN” jestem przekonany, że nie miała ona na celu obalenia obecnego ustroju Polski za pomocą siły (...). W swych komunikatach „WiN” nie krytykował manifestu jako takiego, lecz wykazywał złe i błędne wykonywanie niektórych jego założeń. (...) nabrałem przekonania, że (...) chciał być organizacją najzupełniej niezależną od kogokolwiek z zagranicy. Prasa „WiN”-u miała na celu przekonać tych członków byłej „AK”, którzy nadal pozostali w konspiracji a nie mieli zaufania do prasy legalnej, przy czym podkreślić chcę, że prasa „WiN-u” szła w tym samym kierunku co legalna. Żadnego przyrzeczenia ani też (...) przysięgi nie składałem.

Osadzony w więzieniu przy ul. Kochanowskiego, następnie przy ul. Młyńskiej. Po ogłoszeniu amnestii zwolniony 18 lipca 1946.

Od 1946 student Wydziału Prawa Uniwersytetu Poznańskiego, 19 czerwca 1951 obronił dyplom magistra nauk ekonomiczno-politycznych.

Od 3 marca 1947 księgowy w Liniach Żeglugowych „Gal” w Gdyni. Od stycznia 1949 księgowy w Centrali Handlowej Przemysłu Skórzanego w Poznaniu, następnie do 1966 główny księgowy Zegarmistrzowskiej Złotniczo – Optycznej Spółdzielni Pracy. W styczniu 1966 uzyskał uprawnienia dyplomowanego biegłego księgowego ze specjalnością w zakresie przemysłu.

Od czerwca 1966 księgowy, następnie główny księgowy w Poznańskim Przedsiębiorstwie Produkcji Leśnej „Las”, do 1978 główny księgowy w Poznańskich Restauracjach Dworcowych „Wars”. Od 1 kwietnia 1978 na emeryturze.

Rozpracowywany przez UB i SB, m.in. w związku z organizacją I Zjazdu Cichociemnych w Poznaniu. Formalnie dołączony do tej sprawy 8 maja 1958, z powodu „wykazania przez niego wrogiego stosunku do władzy ludowej” podczas rozmowy z funkcjonariuszem bezpieczeństwa.

Zmarł 4 września 1983 w Poznaniu, pochowany na cmentarzu parafialnym Matki Bożej Częstochowskiej w Poznaniu.

<http://elitadywersji.org/bernard-bzdawka-cichociemny/>

Cichociemni Spadochroniarze Armii Krajowej
